

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Zdeňkem Mrajcou, advokátem se sídlem Masarykova 118, 664 42 Modřice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, č. j. JMK 119633/2014, sp. zn. S-JMK 119633/2014/ODOS/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Napadeným rozhodnutím bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravně-správních činností (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 8. 2014, č. j. ODSČ-40505/14-17, sp. zn. ODSČ-40505/14-POP/PŘ a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona tím, že dne 24. 1. 2014 v 14:48 hod., jako řidič motorového vozidla tovární značky, RZ:, projel křižovatkou ulic x (po ulici ve směru od ul.) na světelný signál S 1a – signál s červeným světlem „Stůj!“.

Za spáchání přestupku byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. e) v souladu s ust. § 11 odst. 1 a 2 a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění uložena pokuta ve výši 2.500 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 17. 3. 2015 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Namítl, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Činí sporným doručení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015. Tvrdí, že dne 14. 1. 2014 žalobce zástupci odvolal plnou moc k zastupování ve správním řízení a o tomto odvolání plné moci informoval žalovaného cestou správního orgánu prvního stupně k jeho spisové značce (spisová značka žalovaného mu v té době známa nebyla) formou datové zprávy dne 14. 1. 2015 v 17:20 hod., zpráva byla správním orgánem prvního stupně přečtená dne 15. 1. 2015 v 06:37 hod. Tímto podáním sdělil i kam má být doručováno rozhodnutí o odvolání. Navíc o odvolání plné moci informoval i bývalý zástupce žalovaného emailem s elektronickým podpisem, kdy zpráva byla přijata elektronickou podatelnou Magistrátu města Brna dne 15. 1. 2015 v 12:30 hod. Napadené rozhodnutí však bylo doručeno bývalému zástupci žalobce prostřednictvím datové schránky dne 15. 1. 2015 v 14.18 hod. a nikoliv žalobci jak požadoval. S ohledem na odvolání plné moci považuje doručení napadeného rozhodnutí za neúčinné.

Další žalobní námitkou brojl proti tomu, že správní orgán prvního stupně nesprávně aplikoval ust. § 57 zákona o přestupcích, když nevedl společné řízení, kdy citované ustanovení je kogentní. I sám správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že došlo k porušení ust. § 57 zákona o přestupcích. Došlo tak k porušení práva na spravedlivý proces.

Dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kdy chybí odůvodnění, proč se ve věci nekonalo společné řízení.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 5. 2015 uvedl, že se neztotožnil s žalobními námitkami. K jednotlivým žalobním námitkám se vyjádřil následovně:

- *Doručení žalobou napadeného rozhodnutí*

Rozhodnutí bylo řádně doručeno. Žalovaný se o odvolání plné moci dozvěděl až dne 15. 1. 2015 v 17:33:41 hod. resp. dne 19. 1. 2015, kdy bylo odvolání plné moci doručeno žalovanému správním orgánem prvního stupně, jak o tom svědčí podací razítko podatelny žalovaného, přičemž žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 1. 2015 (oprávněná osoba se přihlásila do datové schránky v 17:06:39 hod). Žalobci muselo být zřejmé, že o odvolání rozhoduje nadřízený orgán (žalovaný) s ohledem na ust. § 88 odst. 1 správního řádu a ust. § 87 téhož zákona a i vzhledem k tomu, že odvolání bylo doručeno správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 9. 2014 a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 5. 1. 2015.

- Nevedené společné řízení

Tato námitka je zcela lichá, žalovaný se přezkoumatelně vyjádřil k namítanému společnému řízení ve svém rozhodnutí na str. 2, kde přezkoumatelně, jasně a srozumitelně uvedl, proč namítané neposoudil jako vadu zakládající nezákonnost ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika k vyjádření žalovaného

Žalobce zaujal písemné stanovisko k vyjádření žalovaného, které bylo doručené zdejšímu soudu dne 14. 6. 2015. Uvedl, že setrvává na svých žalobních bodech a zkonstatoval, že se neztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že žalobci muselo být zřejmé, že o jeho odvolání rozhoduje nadřízený orgán (žalovaný). O tom, že bylo odvolání postoupeno žalovanému správním orgánem prvního stupně, žalobce vyrozumíván nebyl. Žalobce není povinen pít se, kdy a u koho kterého orgánu se jeho věc v konkrétním stádiu řízení nachází. Je logické, že veškeré informace předává správnímu orgánu, o kterém má povědomost, že ve věci jako doposud poslední rozhodoval. Od oznámení odvolání plné moci a okamžikem, kdy bylo doručeno žalovanému toto odvolání plné moci správním orgánem prvního stupně, uplynulo několik dní. Za tuto nečinnost nemůže být odpovědný žalobce. Žalobce měl dostatek času, aby své rozhodnutí do konce prekluzivní lhůty pro projednání přestupku doručil přímo žalobci, avšak on tak neučinil.

V. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Městské ředitelství policie Brno, Dopravní inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 24. 1. 2014, č. j. KRPB-22009/PŘ-2014-060206, oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 24. 1. 2014, CD s videozáznamem dokumentujícím přestupku, evidenční karta řidiče (žalobce) ze dne 25. 2. 2014, prokazující 5 záznamů v přestupcích. Ze spisu dále vyplývá, že žalobci byl zaslán do datové schránky dne 6. 6. 2014 příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce včasný odpor dne 23. 6. 2014. Dne 2. 7. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci předvolání k ústnímu jednání,

kteřé bylo nařizeno na den 16. 7. 2014. Dne 16. 7. 2014 se konalo ústní jednání ve věci žalobce za přítomnosti jeho právního zástupce, žalobce byl omluven. Dne 21. 7. 2014 pořídil správní orgán prvního stupně úřední záznam, kdy zástupce si požádal o kopii CD dokumentující daný přestupek. Následně dne 29. 8. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci, proti kterému žalobce podal včasné odvolání dne 22. 9. 2014. Správní orgán předal správní spis spolu se stanoviskem žalovanému dne 16. 10. 2014 a žalovaný odvolání rozhodnutím ze dne 5. 1. 2015, které je předmětem přezkumného soudního řízení, zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dne 15. 1. 2015 obdržel žalovaný prostřednictvím datové zprávy sdělení o neúčinnosti doručení rozhodnutí od zástupce žalobce z důvodu odvolání plné moci ze strany žalobce ke dni 14. 1. 2015. Dne 19. 1. 2015 tuto informaci o odvolání plné moci obdržel žalovaný od správního orgánu prvního stupně, který mu zaslal přípis žalobce obdrženy dne 15. 1. 2015 o odvolání plné moci. Následně dne 1. 2. 2015 obdržel žalovaný žádost o zrušení rozhodnutí z důvodů uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku v důsledku neúčinného doručení rozhodnutí. Dne 4. 2. 2015 zaslal žalovaný žalobci sdělení k výzvě ke zrušení rozhodnutí.

VI. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu

jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Žalobce je toho názoru, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, kdy činí sporným doručení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015. Tvrdí, že dne 14. 1. 2014 žalobce zástupci odvolal plnou moc k zastupování ve správním řízení a o tomto odvolání plné moci informoval žalovaného cestou správního orgánu prvního stupně k jeho spisové značce (spisová značka žalovaného mu v té době známa nebyla) formou datové zprávy dne 14. 1. 2015 v 17:20 hod., zpráva byla správním orgánem prvního stupně přečtená dne 15. 1. 2015 v 06:37 hod. Tímto podáním sdělil i kam má být doručováno rozhodnutí o odvolání. Navíc o odvolání plné moci informoval i bývalý zástupce žalovaného emailem s elektronickým podpisem, kdy zpráva byla přijata elektronickou podatelnou Magistrátu města Brna dne 15. 1. 2015 v 12:30 hod. Napadené rozhodnutí však bylo doručeno bývalému zástupci žalobce prostřednictvím datové schránky dne 15. 1. 2015 v 14.18 hod a nikoliv žalobci jak požadoval. S ohledem na odvolání plné moci považuje doručení napadeného rozhodnutí za neúčinné.

Soud nemohl této žalobní námitce přisvědčit. Zdejší soud uvádí, že žalobci v řízení o přestupku jistě nelze upřít právo na volbu zmocněnce, stejně jako na jeho odvolání kdykoliv v průběhu správního řízení, avšak odvolání plné moci je vůči správnímu orgánu účinné ode dne, kdy se o něm dozví. V daném případě se žalovaný potažmo správní orgán prvního stupně dozvěděl o odvolání plné moci dne 15. 1. 2015 od zmocněnce a dne 19. 1. 2015 od správního orgánu prvního stupně, avšak předmětné rozhodnutí žalovaný vydal (vypravil) již dne 5. 1. 2015. V době odvolání plné moci tedy žalovaný nemohl nijak ovlivnit doručení již vydaného rozhodnutí, které vypravil ještě v době, kdy žalobce byl zastoupen (odvolání plné moci bylo účinné od 15. 1. 2015), a kdy proto bylo v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu doručováno pouze zmocněnci žalobce, nikoliv přímo žalobci. Žalovaný tedy postupoval

zcela správně, jestliže doručoval rozhodnutí uvedenému zmocněnci. Soud konstatuje, že správní řád v § 71 odst. 1 vymezuje, co se vydáním rozhodnutí rozumí. Podle tohoto ustanovení se „vydáním“ rozhodnutí rozumí *a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*, *b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1)*, *c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25, nebo d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu*. Na posuzovanou věc dopadá písm. a) tohoto ustanovení, kdy žalovaný přezkoumávané rozhodnutí vydal (vypravil) dne 5. 1. 2015 do datové schránky zmocněnce žalobce, doručeno bylo 15. 1. 2015. Rozhodnutí je tedy vydáno tím, že správní orgán učiní úkon navenek směřující k jeho oznámení. Nutno si uvědomit, že vydáním rozhodnutí v podstatě končí etapa správního řízení na úrovni správního orgánu, který rozhodnutí vydává, přičemž správní orgán je počínaje okamžikem vydání svého rozhodnutí tímto rozhodnutím vázán (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Asz 50/2003-89). Dále soud uvádí, že podle § 36 odst. 1 správního řádu má účastník řízení až do vydání rozhodnutí právo navrhopat důkazy a činit jiné návrhy. O jiný návrh se kupř. jedná v případě změny zmocněnce. Tuto změnu lze provést po dobu vedení řízení do vydání rozhodnutí, přičemž správní orgán doručuje tomu zmocněnci, který je mu znám (zejména v době vydání rozhodnutí). Z hlediska časového je toto právo přiznáno účastníkům řízení po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (srov. *Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 349 s.*). Jediným úkonem zmocněnce v této fázi řízení bylo převzetí rozhodnutí za žalobce. Odvolání plné moci v této fázi řízení dle soudu nasvědčuje účelovosti tohoto postupu žalobce i vzhledem k tomu, že tentýž zástupce znovu zastupuje žalobce v probíhajícím soudním řízení.

Další žalobní námitkou brojil žalobce proti tomu, že v daném případě bylo povinností správního orgánu projednávat více přestupků spáchaných týž pachatelem ve společném řízení dle § 57 odst. 1 přestupkového zákona. Jak vyplynulo ze správního spisu a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobce v rozhodném období spáchal více různých přestupků, přičemž totožnost jednotlivých skutků spočívala pouze v osobě pachatele. Zdejší soud se částečně ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že v souzené věci byly formálně splněny požadavky stanovené § 57 odst. 1 zákona o přestupcích na vedení společného řízení. Žalobce se nepochybně dopustil více přestupků a příslušným k jejich projednávání byl správní orgán prvního stupně. Samotné porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 6 As 74/2013-22, www.nssoud.cz). Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS). O podstatnou vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, by se mohlo jednat až v případě, kdy se správní orgán na základě porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích dopustí zároveň ještě jiného zásahu do práv účastníka řízení, jako právě uložení trestu v rozporu s výše uvedenou zásadou absorpce (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2013, č. j. 1 A 10/2010-67). Stěžejní pro řešení této námitky je výklad ustanovení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, které zní: *„Jestliže pachatel se dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat týž orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.“* Jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve zmiňovaném rozsudku ze dne 23. 7. 2014, č. j. 6 As 74/2013-22, www.nssoud.cz, *„Z dikce*

*citovaného ustanovení je patrné, že bude obligatorně dopadat na případy souběhu přestupků, které je příslušný projednávat tentýž správní orgán. Smysl a účel citovaného ustanovení podrobně vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, publikovaném pod č. 2248/2011 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V něm dovodil, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů, neboť úprava zákona o přestupcích je ve vztahu k trestání souběhu přestupků na rozdíl od úpravy trestněprávní neúplná. Trestněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: *Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26*). Tresty ukládané při postihu souběhu trestných činů „představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: *cit. dílo, str. 301*). Za sbíhající se trestné činy je uložen shodný trest bez ohledu na to, zda je o těchto činech vedeno společné řízení“.*

S ohledem na shora popsané soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou, neboť v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přezkoumávaném rozhodnutí byl proveden rozbor trestů za předmětné přestupky a byla tedy provedena aplikace zásady absorpce v předmětných rozhodnutích, kdy součet uložených sankcí nepřesáhl zákonnou sazbu pro nejpřísněji postižitelný přestupek.

Zdejší soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy žalovaný rezignoval na odůvodnění, proč se ve věci nekonalo společné řízení. Soud předně zdůrazňuje, že rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 As 24/2013, www.nssoud.cz). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicitně vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného či správního orgánu prvního stupně způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, www.nssoud.cz). Soud má za to, že žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně řádně a dostatečně odůvodnily svá rozhodnutí, žalovaný se vyjádřil k odvolacím námitkám a stejně tak se vyjádřil i k přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto **žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. června 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová